

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/103/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124333009
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6124333009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 400,02 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. 41C/64/2024-69, zo dňa 19.3.2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 400,02 eura spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9,25 % p.a. zo sumy 400,02 eura odo dňa 17.6.2024 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo výške, ktorá bude určená súdom prvej inštancie samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobou pôvodne doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu dňa 20.6.2024 sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 400,02 eura spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9,25 % p.a. zo sumy 400,02 eura odo dňa 17.6.2024 do zaplatenia.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 18.10.2023 bola právnenému predchodcovi žalobcu (FIN SLAVIA, s. r. o., Bardejovská Zábava 1940/83, Bardejov, IČO: 52 294 773, ďalej tiež „poškodený“) v dôsledku dopravnej nehody spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého bol držiteľom, a to prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Poškodený nechal poškodené motorové vozidlo odviezť za účelom jeho opravy do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 513/2024 zo dňa 29.4.2024, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla, ktorý trval po dobu zotrvania poškodeného motorového vozidla v autoservise, t. j. do času jeho opravy a vydania krycieho listu žalovanou (od 29.4. do 20.5.2024). Žalobca zdôraznil, že poškodený v období nájmu nemal k dispozícii iné motorové vozidlo, z toho dôvodu bol nájom náhradného motorového vozidla nevyhnutný po dobu, kým mu bolo umožnené s poškodeným motorovým vozidlom disponovať. Ďalej uviedol, že po ukončení doby trvania nájmu v počte 22 dní vystavil za nájom faktúru č. 6072024 na sumu 1.810,09 eura s DPH, so splatnosťou dňa 4.6.2024, pričom vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Poškodený odplatne postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanej titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu.

Započítaním pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z vyššie uvedenej faktúry v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 20.5.2024 vznikla žalobcovi voči žalovanej pohľadávka vo výške 1.810,09 eura s DPH, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanej. Následne bola žalovaná vyzvaná na náhradu nákladov účelne vynaložených na nájom náhradného vozidla, na základe čoho poskytla poistné plnenie vo výške 1.410,07 eura dňa 3.6.2024; zvyšná časť vo výške 400,02 eura z dôvodu krátenia poistného plnenia uhradená nebola. Krátenie poistného plnenia vyhodnotil ako nedôvodné, na základe svojvoľných výpočtov žalovanej. Doplnil, že s poukazom na vyššie uvedené sa žalovaná dostala do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi, ktoré mu bola povinná poskytnúť najneskôr do 15.6.2024 podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, nakoľko šetrenie poistnej udalosti skončila dňa 31.5.2024, čím vznikol žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo sumy 400,02 eura, v sadzbe 9,25 % p.a. odo dňa 17.6. 2024 do zaplatenia.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu uviedol, že z vyjadrení strán sporu v priebehu konania považoval za nesporné skutkové tvrdenia týkajúce sa najmä: (i) vzniku, priebehu a zavinenia dopravnej nehody dňa 18.10.2023, v dôsledku ktorej došlo na motorovom vozidle zn. V. K., U.: L. (ktorého držiteľom bola v čase dopravnej nehody spoločnosť FIN SLAVIA, s. r. o., Bardejovská Zábava 1940/83, Bardejov, IČO: 52 294 773) k vzniku škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovanej, (ii) rozsahu poškodenia motorového vozidla zn. V. K. U.: L., (iii) nevyhnutnosti opravy uvedeného poškodeného vozidla, (iv) uzavretia Zmluvy o nájme č. 513/2024 medzi poškodeným a žalobcom dňa 29.4.2024, (v) vystavenia faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla č. 331251645 dňa 14.5.2024, (vi) vystavenia krycieho listu žalovaným dňa 22.5.2024, (vii) vystavenia faktúry č. 06072024 dňa 20.5.2024 za nájom motorového vozidla od 29.4. do 20.5.2024 v sume 1.810,09 eura vrátane DPH, (viii) poskytnutia poistného plnenia zo strany žalovanej vo výške 1.410,07 eura.

4. Súd prvej inštancie zistil, že v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovanej, ku ktorej došlo dňa 18.10.2023 v Bardejove, bolo motorové vozidlo (zn. V. K., U.: L., ktorého držiteľom v čase škodovej udalosti bola spoločnosť FIN SLAVIA, s. r. o., IČO: 52 294 773) poškodené a vyžadovalo si opravu. Poškodené motorové vozidlo bolo opravované v zmluvnom servise žalovanej a jeho oprava bola ukončená dňa 14.5.2024, na čo nadväzovalo vystavenie faktúry č. 331251645 dňa 14.5.2024, s dátumom splatnosti dňa 24.5.2024; krycí list bol žalovanou vydaný dňa 22.5.2024.

5. Ďalej zistil, že poškodený na strane nájomcu a žalobca na strane prenajímateľa uzavreli Zmluvu o nájme č. 513/2024 zo dňa 29.4.2024, predmetom ktorej bol nájom motorového vozidla Y. V., U.: C., v zmysle ktorej bolo dojednané nájomné v sume 80 eur/deň vrátane DPH, poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 50 eur vrátane DPH. V zmluve bola doba nájmu uvedená od 29.4. do 20.5.2024. Z protokolu o prenájme náhradného vozidla č. 513/2024 vyplynulo prevzatie náhradného vozidla poškodeným dňa 29.4.2024 a odovzdanie predmetu nájmu dňa 20.5.2024. Prenajímateľ za nájom náhradného vozidla v období od 29.4. do 20.5.2024 (v počte 22 dní) vystavil faktúru č. 06072024 dňa 20.5.2024 v sume 1.810,09 eura vrátane DPH, so splatnosťou dňa 20.5.2024.

6. Z čestného prehlásenia poškodeného zo dňa 20.5.2024 mal súd prvej inštancie za preukázané, že poškodený (FIN SLAVIA, s. r. o., IČO: 52 294 773) mal zapožičané náhradné vozidlo od žalobcu v období od 29.4. do 20.5.2024, v trvaní 22 dní, počas ktorých bolo poškodené vozidlo v autoservise z dôvodu poistnej udalosti zo dňa 18.10.2023, kde sa i v deň vystavenia čestného prehlásenia nachádzalo, a to z dôvodu vyčkania na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis opravované vozidlo nevydá. Súčasťou čestného prehlásenia bolo i vyhlásenie poškodeného o nevyhnutnosti nájmu náhradného vozidla z dôvodu zabezpečenia podnikateľskej činnosti, keďže v období nájmu vzťahu nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo; dané skutkové tvrdenie žalovaná v konaní nerozporovala.

7. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 20.5.2024 poškodený ako postupca postúpil na žalobcu pohľadávku špecifikovanú v ods. 1 predmetnej zmluvy ako pohľadávku vo výške 1.810,09 eura s DPH voči žalovanej, z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., a to konkrétne nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 18.10.2023 na vozidle V. K., U.: L.. Postúpenie pohľadávky

bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 20.5.2024. Žalobca si listom zo dňa 20.5.2024 voči žalovanej uplatnil postúpenú pohľadávku v sume 1.810,09 eura. Následne žalovaná listom zo dňa 31.5.2024 žalobcovi oznámila ukončenie šetrenia poistnej udalosti ku dňu 31.5.2024 a zároveň akceptovala dobu zapožičania náhradného vozidla v rozsahu 17 dní (od 29.4. do 15.5.2024), s odôvodnením možnosti uznania prenájmu náhradného vozidla maximálne jeden pracovný deň po vystavení faktúry za opravu vozidla (dátum vystavenia faktúry bol 14.5.2024). Poistné plnenie priznala vo výške 1.410,07 eura, daná platba bola na účet žalobcu pripísaná dňa 3.6.2024. Krátené poistné plnenie vo výške 440,02 eura žalovaná neuhradila.

8. Súd prvej inštancie uviedol, že primárne sa z dôvodu procesnej ekonómie zaoberal otázkou vecnej legitímácie. Aktívnu vecnú legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

9. Námietku žalovanej týkajúcu sa absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore skúmal vo vzťahu k Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 20.5.2024 a dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Žalovaná namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu s odôvodnením, že poškodený nemohol na žalobcu platne postúpiť pohľadávku za dni nájmu po ukončení opravy, nakoľko táto pohľadávka nevznikla v príčinnej súvislosti so škodou a žalobca ju nemohol od žalovanej platne vymáhať. Po preskúmaní uzavretej zmluvy súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20.5.2024 bola uzatvorená v súlade s Občianskym zákonníkom a v ničom neodporuje právnym normám. Dodal, že postúpiť možno aj budúcu pohľadávku, ktorá je dostatočne identifikovaná. Z ods. 1 Zmluvy o postúpení pohľadávky dostatočne jasne vyplynulo aká pohľadávka bola poškodeným na žalobcu postúpená, pričom je špecifikovaná čo do výšky aj titulu jej vzniku. Daná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, nakoľko šlo o nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Predmetom konania je teda skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom č. 381/2001 Z. z., teda náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré patrí aj prenájom náhradného motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel súd prvej inštancie k záveru o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Doplnil, že Zmluvou o postúpení pohľadávok došlo nielen k postúpeniu pohľadávky, ale zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, z čoho odvodil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v predmetnom konaní.

10. Konštatoval, že vznik práva žalobcu je odvodený z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom v ods. 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu danej zmluvy, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére v nadväznosti na uvedené zmluvné dojednanie v ods. 5 Zmluvy zo dňa 20.5.2024. Poznamenal, že postúpená pohľadávka zo strany postupcu mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie úkony, ako odplatosť postúpenia a započítanie pohľadávok. V súvislosti s námietkami žalovanej k aktívnej legitímácii žalobcu tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonom vyžadované náležitosti a že žalobca je aktívne vecne legitimovaným v prejednávanej spore. Žalovaná je subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovanej, a preto je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Navyše poukázal na to, že aktívnej legitímácii žalobcu a pasívnej legitímácii žalovanej objektívne svedčí aj tá skutočnosť, že žalovaná plnila žalobcovi čiastočne pohľadávku titulom náhrady škody v dôsledku škodovej udalosti.

11. K námietke žalovanej týkajúcej sa neplatnosti Zmluvy o nájme č. 513/2024 zo dňa 29.4.2024 uviedol, že Občiansky zákonník vo všeobecnosti pre uzavretie nájmovej zmluvy nevyžaduje osobitnú formu, pričom obsahové náležitosti nájmovej zmluvy sú závislé od konkrétneho zmluvného dojednanja.

Podstatnou náležitosťou každej nájomnej zmluvy je určenie predmetu nájmu, zmluvných strán a zároveň zo zmluvy musí vyplývať jej odplatnosť; uvedené podstatné náležitosti predmetná zmluva obsahuje. Poznámene, že nájomnú zmluvu charakterizuje jej dočasnosť, ktorá je pre ňu typická. V danom prípade bola medzi zmluvnými stranami pri uzavretí predmetnej zmluvy dojednaná doba trvania nájmu odo dňa 29.4.2024 bez uvedenia dátumu do, (ktorý deň bol viazaný na právnu skutočnosť, a to dokedy bude poškodené motorové vozidlo v autoservise), následne podľa vyjadrenia žalobcu tak ako bolo dojednané s poškodeným, bol dátum dopísaný na deň 20.5.2024. Obe zmluvné strany tak prejavili vôľu uzavrieť Zmluvu o nájme č. 513/2024 na dobu určitú odo dňa 29.4. do dňa naplnenia dojednanej právnej skutočnosti. Medzi zmluvnými stranami tak vznikol právny vzťah, na základe ktorého prenajímateľ prenechal nájomcovi do užívania predmet nájmu (náhradné vozidlo) za dohodnutú odplatu, t. j. bolo dojednané dočasné právo užívania veci (náhradného vozidla) v prospech nájomcu. Konštatoval, že nebol daný dôvod považovať predmetnú nájomnú zmluvu za neplatnú. Navyše dodal, že pokiaľ by aj bol takýto právny úkon neplatný, nájomca by bol povinný poskytnúť prenajímateľovi peňažnú náhradu, ktorá musí zodpovedať peňažnému oceneniu získaného bezdôvodného obohatenia, ktoré by v číselnom vyjadrení v zmysle ustálenej judikatúry (napr. R 26/1986) nepredstavovalo inú sumu. Na rozhodnutie v tejto veci by teda nemohla mať vplyv ani prípadná žalovanou tvrdená neplatnosť Zmluvy o nájme č. 513/2024, uzavretej dňa 6.9.2021 medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom.

12. Ďalej argumentoval, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že skutočnou škodou sú aj náklady spojené s odstraňovaním následkov poškodenia, medzi ktoré patria aj náklady za prenájom motorového vozidla. V zmysle § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. sa z poistenia zodpovednosti poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je tiež aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Za skutočnú škodu spočívajúcu v nákladoch na prenájom náhradného vozidla sa považujú náklady, ktoré boli účelne a nutne vynaložené na požičanie náhradného vozidla.

13. Zdôraznil, že pre posúdenie nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného vozidla je podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej poistencom žalovanej nemohol poškodený užívať svoje motorové vozidlo, nakoľko bolo potrebné zabezpečiť jeho opravu. V dôsledku uvedeného si musel prenajať vozidlo až do doby skončenia opravy poškodeného motorového vozidla a vydania krycieho listu. Uvedené náklady by neboli vznikli, ak by poškodený mohol používať vlastné motorové vozidlo. Z daného vyplýva, že na strane poškodeného sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla od 29.4. do 20.5.2024. Dodal, že poškodený nemal možnosť ovplyvniť uskutočnenie obhliadok poškodeného motorového vozidla zamestnancami žalovanej, nevyhnutných k následnej realizácii opravy v autoservise, taktiež ani dĺžku opravy a s tým súvisiacich úkonov autoservisu (objednanie náhradných dielov, oprava motorového vozidla). Sumarizujúc uviedol, že k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 18.10.2023, ktorú zaviniol poistenec žalovanej. Poškodený si náhradné motorové vozidlo prenajal iba na obdobie, kedy sa jeho poškodené motorové vozidlo nachádzalo v zmluvnom servise žalovanej. Faktúra za nájom náhradného motorového vozidla zodpovedá reálnej dĺžke nájmu vozidla poškodeným v zmysle Zmluvy o nájme č. 513/2024 a protokolu o prenájme náhradného vozidla č. 513/2024 a to odo dňa 29.4. do 20.5.2024, teda suma 1.810,09 eura bola účelne a nutne vynaloženými nákladmi. Poukázal na to, že možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti používať vlastné motorové vozidlo.

14. Súd prvej inštancie skonštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporným zapožičanie náhradného motorového vozidla v porovnateľnej kategórii ako bolo poškodené motorové vozidlo, rovnako ani výška denného nájomného, ani absencia dispozície iným motorovým vozidlom poškodeným v období nájmu náhradného vozidla. Sporným zostali náklady za prenájom náhradného vozidla odo dňa 16.5. do 20.5.2024, ktoré žalovaná nevyhodnotila ako účelný a nutný náklad, vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Zdôraznil, že poškodené vozidlo sa v čase od 29.4. do 20.5.2024, t. j. 22 dní, nachádzalo v autoservise, čo vplynulo z predložených dôkazov, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto

období bol pre poškodeného nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinil a nemohol predvídať vznik nákladov spojených s touto škodovou udalosťou, na ktorých pokrytie bol oprávnený a nútený použiť až plnenie poskytnuté zo strany žalovanej.

15. Za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla súd prvej inštancie ustálil dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámenia výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Dal pritom do pozornosti, že je bežnou praxou, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až (len) po zaplatení ceny opravy alebo (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) po vydaní krycieho listu poisťovňou škodcu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Nestotožnil sa s obranou žalovanej, že uvedené svedčí o neoprávnenom zadržiavaní veci autoservisom vo vzťahu k ešte nesplatenj pohľadávke (§ 151s Občianskeho zákonníka). Považoval za potrebné pripomenúť, že okrem prípadov, keď vzájomná podmienenosť práv a povinností vyplýva priamo zo zákona (napr. § 457 Občianskeho zákonníka), ide v občiansko-právnych vzťahoch o vzájomnú podmienenosť plnenia i tam, kde táto vyplýva z dohody účastníkov. Poznamenal, že by bolo naivné domnievať sa, že poškodený by bol schopný „vyjednať si“ výnimku z danej obchodnej praxe, t. j. odovzdanie vozidla autoservisom pred úhradou (resp. prísľubom úhrady) ceny opravy. Nemožno ani spravodlivo po poškodenom žiadať, aby si na území SR vyhľadal autoservis, ktorý si takéto, bežnej obchodnej praxi zodpovedajúce, dojednanie v rámci zmluvného vzťahu neuplatňuje. V tomto smere teda nemožno poškodenému ani pričítať porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415 Občianskeho zákonníka), teda povinnosti správať sa tak, aby škoda nevznikla (v danom prípade, aby sa škoda nenavýšovala).

16. Súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci nebolo ani preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného (nákladmi za nájom náhradného vozidla v období od jeho zapožičania do doručenia krycieho listu) inou „udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému či nedbanlivostnému konaniu poškodeného alebo tretieho subjektu (napr. servisu). Iná by bola situácia, ak by poškodený užíval náhradné vozidlo aj po doručení krycieho listu (teda by došlo k porušeniu všeobecnej prevenčnej povinnosti poškodeného správať sa tak, aby škoda nevznikla, resp. aby sa nenavýšovala) alebo ak by servis zadržiaval vozidlo po uhradení ceny opravy, resp. doručení krycieho listu (neoprávnené konanie servisu), atď. Z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 16.2.2023, č. k. III. ÚS 602/2022-34 vyplýva, že do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolnosti jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu.

17. Zároveň pre úplnosť dodal, že je pravdou, že hypoteticky mohol faktúru za opravu vozidla zaplatiť aj poškodený, ktorý by si tak mohol vozidlo v autoservise vyzdvihnúť už po reálnom ukončení opravy dňa 14.5.2024, žalovaná v rámci svojej procesnej obrany v tomto spore však netvrdila, ani inak nevyšlo najavo, že poškodený s ohľadom na svoje majetkové a finančné pomery bol schopný bezproblémovej úhrady ceny opravy poškodeného motorového vozidla z vlastných zdrojov. Pokiaľ by však aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou na účely krytia náhodných udalostí, bol súd prvej inštancie názoru, že nemožno spravodlivo žiadať, aby túto použil práve na (hoc dočasné) prekrytie nákladov škody zo škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Otázkou zostáva, či aj bolo povinnosťou poškodeného postupovať týmto spôsobom, pričom odpoveď treba hľadať výkladom e ratione legis zákona o povinnom zmluvnom poistení. Bol pritom názoru, že je potrebné prihliadnúť na to, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Mal za to, že je namieste, aby škodu na majetku uhrádzala priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného - najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny za opravu motorového vozidla. Doplnil, že uvedenej argumentácii nasvedčuje aj dôvodová správa k zákonu o povinnom zmluvnom poistení, v zmysle ktorej „Právnu ochranu poškodeného návrh zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poisťiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostných poisťiteľov zakladá vznik

poistného garančného fondu, z ktorého sa budú odškodňovať obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo“.

18. Dal tiež do pozornosti právne závery obsiahnuté v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/23/2020, ktorý uviedol, že: „Je nepochybné, že ak poisťovateľ, ktorý v rámci šetrenia poistnej udalosti neuzná rozsah žalobcom zdokumentovaného poškodenia a zároveň odmieta poskytnúť poškodenému plnenie, vtedy dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti odmietnutia plnenia finančnej sumy zaťažuje poisťovateľa a v prípade neunesenia tohto dôkazného bremena je výsledkom jeho procesný neúspech. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením žalovaného, že toto dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Nositeľom dôkazného bremena je tá procesná strana, ktorá tvrdí určité pozitívne skutočnosti, a v tomto prípade bolo na žalovanom, aby preukázal tvrdený nedostatok príčinnej súvislosti medzi škodou vzniknutej žalobcovi a škodovou udalosťou. Tvrdenia žalovaného o nedostatku príčinnej súvislosti medzi škodou vzniknutou žalobcovi a škodovou udalosťou ostali iba v rovine tvrdení, na preukázanie ktorých nebol navrhnutý, a teda ani predložený súdu žiaden dôkaz. V tomto smere nie žalobca, ale žalovaný neunesol dôkazné bremeno ním tvrdených skutočností, čoho následkom je neúspech žalovaného v predmetnom spore.“ Rovnako Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 21.1.2015, sp. zn. II. ÚS 38/2015 uviedol, že: „Dôkazné bremeno prechádza na žalovaného z dôvodu kráteného nároku na náhradu škody, keďže práve žalovaný má z uvedeného konania priaznivé právne dôsledky“.

19. Súd prvej inštancie na základe uvedeného konštatoval, že žalovaná v konaní nepreukázala dôvodnosť odmietnutia poistného plnenia v celom uplatnenom rozsahu náhrady škody, čím neunesla dôkazné bremeno ňou tvrdených skutočností. Poisťovateľ, ktorý v rámci šetrenia poistnej udalosti neuzná poškodeným uplatnenú a dokladmi preukázanú náhradu škody a kráti poistné plnenie, musí preukázať dôvodnosť takéhoto postupu a uniesť svoje dôkazné bremeno. Nositeľom dôkazného bremena je tá procesná strana, ktorá tvrdí určité skutočnosti a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé dôsledky. V tomto prípade bolo na žalovanej, aby preukázala dôvodnosť krátenia poistného plnenia. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do úhrady vykonanej zo strany žalovanej, resp. do vystavenia krycieho listu je daná. Nakoľko nárok uplatnený žalobcom vyhodnotil ako skutkovo aj právne opodstatnený, žalovanú zaviazal na úhradu istiny vo výške 400,02 eura.

20. Pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje výlučne následky nesplnenia nepeňažnej povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu v prípade uplatnenia si zníženého poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákona č. 381/2001 Z. z., keď zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá preto spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Dospel preto k záveru, že práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade zníženého (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania, pričom žalovaná neopodstatnene neposkytla poistné plnenie v uplatnenej výške (1.810,09 eura) a svojvoľne znížila poistné plnenie na 1.410,07 eura.

21. V danej súvislosti uviedol, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania v sadzbe 9,25% p.a. zo sumy 400,02 eura od 17.6.2024 do zaplatenia, teda po dni stanovenom, keď mala žalovaná v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. poskytnúť žalobcovi v 15 dňovej lehote po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poškodenému poistné plnenie do zaplatenia. S poukazom na uvedené zaviazal žalovanú spolu s istinou aj na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu. Sadzbu zákonného úroku z omeškania určil podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení

platnom v čase vzniku omeškania, teda tak, že výška úrokov z omeškania v danom čase je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V uvedenom čase predstavovala základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 4,25 %, preto priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške platnej v čase vzniku omeškania, teda 9,25 % ročne, a to z priznanej sumy 400,02 eura odo dňa 17.6.2024 (16. dňom odo dňa, keď mala žalovaná poskytnúť žalobcovi plnenie) do zaplatenia.

22. Na základe uvedeného súd prvej inštancie za použitia § 121 ods. 3, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 525 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a § 4 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 6 až ods. 8 a § 15 ods. 1, ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi žalovanú istinu aj príslušenstvo. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1, ods. 2 C. s. p., keď žalobca bol procesne úspešný v konaní v celom rozsahu, preto mu proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

24. Namietala nesprávnosť skutkových zistení súdom prvej inštancie, nesprávne právne posúdenie veci a porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jej námietkou, že po vykonaní opravy vozidla dňa 14.5.2024 už nebol žiaden dôvod na vypožičanie náhradného vozidla a náklady vynaložené na prenájom náhradného vozidla po 14.5.2024 nemožno považovať za účelné a nutné, vynaložené v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Zdôraznila, že súd prvej inštancie validoval protiprávne konanie autoservisu, konkrétne uplatnenie zádržného práva pri nesplatení pohľadávke, pričom skutočnosť, že ide o bežnú prax autoservisov nemôže slúžiť na odobrenie tohto protiprávneho konania, k čomu poukázal aj na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici uvedené v rozhodnutí sp. zn. 42Cob/131/2023, zo dňa 25.2.2025. Dôvodila, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou, aká bola účelnosť a nevyhnutnosť nájmu náhradného vozidla, keď bolo reálne opravené a poškodený ho bezdôvodne užíval nasledujúci týždeň po tom, čo bolo jeho vlastné vozidlo opravené, pričom bola názoru, že pokiaľ žalobca tvrdí, že nájom náhradného vozidla bol nutný a účelný aj po dni skončenia opravy vozidla, je povinný toto svoje tvrdenie preukázať a podprieť dôkazmi. Poukázala na to, že krycí list bol servisu doručený až dňa 22.5.2024, pričom poškodený užíval vozidlo do 20.5.2024, teda dátum 20.5.2024 sa nezhoduje ani s dňom vydania krycieho listu, ani s dňom vydania opraveného motorového vozidla poškodenému, preto rozporovala záver súdu prvej inštancie, že nájom náhradného vozidla bol dôvodný práve do 20.5.2024

25. Bola tiež názoru, že pokiaľ z dokazovania vyplynulo, že poškodený vrátil náhradné vozidlo dňa 20.5.2024 aj napriek tomu, že autoservis mu ešte nevydal jeho opravené motorové vozidlo, súd prvej inštancie mal skúmať nutnosť a nevyhnutnosť nájmu náhradného vozidla. Súdu prvej inštancie vytkla, že sa vôbec nezaoberal otázkou, či bol nájom náhradného vozidla vôbec nevyhnutný a účelný, pretože z konania poškodeného tým, že vrátil náhradné vozidlo, pričom nemal k dispozícii svoje vozidlo, vyplýva, že poškodený náhradné vozidlo zrejme nepotreboval, keďže ho vrátil pred vydaním vlastného vozidla autoservisu. Argumentovala, že dňa 14.5.2024 bolo poškodené vozidlo opravené a nič nebránilo poškodenému, aby si ho prevzal a užíval ho, pričom žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by poškodenému nejaká objektívna prekážka bránila prevziať si svoje opravené vozidlo už v deň ukončenia opravy vozidla a súd prvej inštancie riadne nezrejmal, z akých zákonných ustanovení vychádzal pri určení, že je povinná hradiť nájom vozidla aj po dni, kedy prestal byť nevyhnutný a účelný. Rozporovala záver súdu prvej inštancie, že nájom náhradného vozidla bol dôvodný až do dňa 20.5.2024, pretože pred týmto dňom nemohol poškodený s vozidlom disponovať, keď súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy námietku, že poškodený nie je nútený čakať do doručenia krycieho listu, o jeho vydanie môže požiadať

pred započatím opravy vozidla, resp. môže uhradiť opravu vozidla z vlastných zdrojov a následne si ju nechať preplatiť, keď žalobca nepreukázal, že by poškodený nemohol niektorú z týchto možností využiť.

26. Poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie deklaroval, že podstatný pre ukončenie nájmu náhradného vozidla je okamih, kedy autoservis vydal vozidlo poškodenému. Z Potvrdenia o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu, však mala za nepochybné, že dňa 20.5.2024 bolo poškodené vozidlo ešte v autoservise a teda súd prvej inštancie v rozpore so skutkovým stavom tvrdil, že nájom náhradného vozidla bol dôvodný do dňa 20.5.2024 kedy získal poškodený dispozíciu s vozidlom. Mala za to, že nemôže byť na jej ťarchu nezodpovedné správanie sa servisu, ktorý neinformoval poškodeného o tom, že vozidlo je opravené a tiež aj správanie sa poškodeného, ktorý si opravené motorové vozidlo bezodkladne z autoservisu neprevzal. Odmietla pritom záver súdu prvej inštancie, že bolo povinnosťou žalovanej preukázať nemožnosť poškodeného uhradiť opravu z vlastných zdrojov, keď bola názoru, že dôkazné bremeno v tomto smere ležalo na pleciach žalobcu. Nestotožnila sa ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že je namieste, aby sa pri škodách z povinného zmluvného poistenia nevyžadovala aktivita poškodeného, pričom škodu má riešiť výlučne poisťovňa (ods. 37 napadnutého rozhodnutia). Dôvodila, že takémuto záveru nesvedčí žiadne ustanovenie zákona č. 381/2001 Z. z.. Potvrdila, že na náhradu škody je zaviazaná poisťovňa škodcu, ale mala za to, že je len dobrou vôľou poisťovne, že odbremeňuje poškodeného a plnenia zasiela priamo autoservisom, resp. prenajímateľom náhradných vozidiel a táto skutočnosť nezbujuje poškodeného povinnosti zachovávať všeobecnú prevenčnú povinnosť a nenavýšovať škodu napr. neodôvodnene dlhým nájmom náhradného vozidla.

27. Namietala, že žalobca v konaní nepreukázal, že by poškodený nedisponoval finančnými prostriedkami na úhradu nákladov spojených s opravou vozidla. Poškodený mal možnosť zachovať všeobecnú prevenčnú povinnosť a buď žiadať o vydanie krycieho listu pred opravou vozidla alebo uhradiť opravu z vlastných zdrojov, ktoré by mu boli vzápätí žalovanou refundované. Podotkla tiež, že súd prvej inštancie nerozlišoval pojmy určenie poistného plnenia v zmysle § 806 Občianskeho zákonníka a krátenie poistného plnenia v zmysle § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že skutočnosť, že poskytla poškodenému nižšie ako ním požadované poistné plnenie automaticky neznamená, že poistné plnenie krátila v zmysle § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, k čomu je v zmysle uvedeného ustanovenia oprávnená v prípade porušenia povinnosti zo strany poškodeného, keď k takémuto kroku v prejednávanej veci ani nepristúpila, nakoľko na krátenie neexistoval dôvod. Tak ako žalobca, aj žalovaná určila výšku plnenia a preto mala za to, že dôkazné bremeno leží na oboch stranách sporu (kto tvrdí, ten dokazuje), pričom k dôkaznému bremenu poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Odo/1260/2004, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/38/2015 a k rozsahu náhrady škody poukázala na judikát R 7/92. Dodala, že podľa ustálenej judikatúry je poisťovňa povinná nahradiť poškodenému náklady za vypožičanie náhradného vozidla za obdobie, počas ktorého nemôže užívať svoje poškodené motorové vozidlo z dôvodu vykonávania opravy (viď rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/10/2020, zo dňa 11.3.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 42Cob/131/2023, zo dňa 25.2.2025).

28. Sumarizujúc uviedla, že žalobca ničím nepreukázal svoje tvrdenia, že by predložená faktúra mala byť opravcom vystavená ešte pred ukončením opravy, resp. nepreukázal žiaden dôvod, pre ktorý by si poškodený nemohol v tento deň prevziať svoje opravené motorové vozidlo a ukončiť ďalší neúčelný prenájom náhradného motorového vozidla. Mala za to, že súd prvej inštancie pochybil, keď zobral tvrdenia žalobcu za základ svojho rozhodnutia napriek tomu, že žalobca tieto svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Rovnako pochybil, keď sa absolútne nevysporiadal s relevantnými vyjadreniami žalovanej, ani so súvisiacou judikatúrou, na ktorú poukazovala, k čomu do pozornosti dala aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/46/2024, zo dňa 27.6.2024. Namietala tiež, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivé súdne konanie, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie postupoval arbitrárne. Aj napriek skutočnosti, že súd nemusí reagovať na každú námietku strany sporu mala za to, že súd prvej inštancie sa absolútne nezaoberal námietkami žalovanej, neprihliadol na skutočnosť, že žalobca žiadnymi dôkazmi nepodporil svoje tvrdenia, len sa priklonil na stranu žalobcu bez toho, aby svoje rozhodnutie riadne vysvetlil a odôvodnil, preto napadnuté rozhodnutie považovala za arbitrárne a nepreskúmateľné. K uvedenej argumentácii poukázala na skutočnosť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Komisie a Ústavného súdu SR, treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a v súvislosti s povinnosťou súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie dala do pozornosti judikatúru Ústavného súdu SR (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 119/03, sp. zn. I. ÚS 226/003, sp. zn.

III. ÚS 209/04, sp. zn. I. ÚS 290/2015, sp. zn. III. ÚS 36/2010 a iné), ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/77/2010. Záverom bola názoru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v § 220 ods. 2 C. s. p. a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pričom deklarovala, že nakoľko napáda rozsudok prvej inštancie čo do istiny, odvolanie sa týka aj úrokov z omeškania a trov konania.

29. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu uviedol, že žalovaná v odvolaní neuviedla nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložila dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie, pričom sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím. Bol názoru, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami a odôvodnenie napadnutého rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p.. Poukázal na to, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Zdôraznil, že v prejednávanom spore je určujúca skutočnosť, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poisťnej udalosti zavinenej klientom žalovanej, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájmom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poisťnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav.

30. Vo vzťahu k námietkam žalovanej k otázke nevyhnutnosti a účelnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla uviedol, že dôvod užívania náhradného vozidla odpadá ku dňu vydania opraveného vozidla poškodenému, pretože k predmetnému dňu sa opravené vozidlo dostáva do dispozície poškodeného, čo zodpovedá aj právnemu názoru vyslovenému v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 16.2.2023, č. k. III. ÚS 602/2022-34, na ktorý poukázal. Dodal, že Ústavný súd súčasne definoval, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody až do momentu, keď poškodený môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. Vzhľadom na uvedené je nutné konštatovať, že nepriznaním uplatneného nároku žalobcovi tak, ako navrhuje a odôvodňuje žalovaná, by predstavovalo porušenie zásady „neminem laedere“ - nikoho nepoškodzovať.

31. Dôvodil, že deň ukončenia opravy nemožno považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať. Táto nastáva až momentom vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje v čase, keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. Moment vydania opraveného vozidla poškodenému tak závisí od konania poisťovne, preto považoval uplatnený nárok za dôvodný. Dodal, že poškodený užíval náhradné vozidlo po dobu 22 dní, t. j. od 29.4. do 20.5.2024, pričom prenájom náhradného vozidla ukončil ešte predtým ako mal možnosť vyzdvihnúť si svoje opravené vozidlo z autoservisu. V konaní jednoznačne preukázal, po akú dobu sa poškodené vozidlo nachádzalo v autoservise za účelom jeho opravy, pričom poukázal na to, že to bol práve poškodený, ktorému bol tento stav vnútený bez jeho zavinenia. Dal tiež do pozornosti, že dátum a okolnosti doručenia krycieho listu neboli zo strany žalovanej v konaní rozporované.

32. Bol názoru, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného predmetným nálezom Ústavného súdu SR. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola prirátateľná poškodenému, práve naopak súvisela výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovanej a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťnej udalosti prešla na poisťovňu. Zdôraznil, že postup autoservisu, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne, pri vykonávaní opravy a vracaní vozidla nemožno nijako prirátateľným poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho vozidla v autoservise vylúčený z jeho užívania v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poistenca poisťovne. Prevádzkyschopnosť opraveného vozidla poškodeného dňom zavŕšenia jeho opravy nepredstavuje odstránenie príčiny, pre ktorú nemohol svoje vozidlo užívať; škodová udalosť je sanovaná až ku dňu, kedy poškodený môže svoje opravené motorové vozidlo opäť užívať, a to jeho vydaním zo strany autoservisu. Akcentoval, že servis je zodpovedný za riadne a včasné plnenie svojmu zmluvnému

partnerovi, ktorým je poisťovňa. Zodpovednostný vzťah medzi autoservisom a poisťovňou vzniká v dôsledku vzniku nákladov, ktoré poisťovňa musela znášať pre porušenie jeho povinností. Táto zodpovednosť však nevyklučuje vecnú súvislosť medzi pôsobením prvotnej príčiny, a to škodovej udalosti, so vznikom škodového následku, ktorým je vznik nákladov na prenájom náhradného vozidla pre nemožnosť užívania vlastného poškodeného vozidla poškodeným. Čakanie na krycí list tak spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla.

33. Dal do pozornosti, že účelom povinného zmluvného poistenia je krytie škôd vzniknutých pri prevádzke motorových vozidiel, aby tieto neplatili škodcovia a už vôbec nie poškodení, a to vzhľadom na pravidelné platenie poistného v prospech poisťovne. Zdôraznil, že žalovaná v konaní nepreukázala, že by poškodený mal reálnu a objektívnu možnosť prevziať si svoje vozidlo v deň vystavenia faktúry za opravu. Dĺžku zotrvania vozidla v autoservise tak ovplyvňuje práve poisťovňa, pričom neexistuje jediný relevantný dôvod, pre ktorý by mal poškodený hradíť náklady za opravu jeho vozidla, na ktorom mu škodu spôsobil poistenec žalovanej, keď medzi žalovanou a servisom existuje zmluvný vzťah, z ktorého plynie povinnosť poisťovne na vystavenie krycieho listu, dorúčením ktorého autoservisu vzniká povinnosť vydať opravené vozidlo poškodenému (synalagmatický vzťah). Odmietol tvrdenie žalovanej, že prenájom náhradného vozidla v období po vystavení faktúry za opravu bol výsledkom neochoty poškodeného prevziať si opravené vozidlo, nakoľko poškodený nemá možnosť vyzdvihnúť si opravené vozidlo až do momentu úhrady plnenia za opravu, resp. do momentu doručenia krycieho listu poisťovňou. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že poškodený mal možnosť prevziať si vozidlo po oprave, bolo na nej, aby uvedenú skutočnosť preukázala, nakoľko žalobca ani poškodený nemá ako preukázať negatívnu skutočnosť. Zo žiadneho z dôkazov však nevyplývalo, že by poškodený bol upovedomený o ukončení opravy a mal tak možnosť vyzdvihnúť si opravené vozidlo už dňa 14.5.2024. Skutočnosť, že poškodený vrátil náhradné vozidlo ešte v čase keď nemal k dispozícii svoje opravené vozidlo svedčí o skutočnosti a snahe poškodeného minimalizovať náklady na prenájom náhradného vozidla.

34. Nesúhlasil ani s námietkami žalovanej o neúčelnosti nájmu náhradného vozidla. Tvrdenie, že poškodený vrátil náhradné vozidlo „skôr, lebo ho už nepotreboval“ označil za špekulatívne domnienky žalovanej a navrhované dokazovanie ohľadom toho, ako bolo možné, že už poškodený náhradné vozidlo nepotreboval, považoval za absurdné. Za plne bezpredmetnú označil aj námietku žalovanej o tom, že poškodený mal uhradiť opravu z vlastných prostriedkov a následne si ju nechať preplatiť, keď bol názoru, že nemožno spravodlivo žiadať od poškodeného, aby z vlastných finančných zdrojov hradil, resp. dočasne prekryl náklady na vykonanú opravu, ktorú zaviniel práve klient žalovanej a bolo by v rozpore s dobrými mravmi žiadať od neho úhradu nákladov za opravu, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka nehody. Za podstatné označil, že samotná potreba opravy poškodeného vozidla a prenájmu náhradného vozidla vznikla v priamej príčinnej v súvislosti s konaním poistenca žalovanej, a teda oprávnenou dobou nájmu náhradného vozidla pre účely priznania nároku na náhradu škody je celá doba zotrvania vozidla poškodeného v autoservise. Dodal, že pokiaľ je doba zotrvania v servise podľa názoru poisťovne neprimeraná, nie je dôvod prenášať zodpovednosť na poškodeného, ale je to práve poisťovňa, ktorá má dôsledky vyvodzovať voči autoservisu titulom záväzkového vzťahu uzavretého s ním.

35. Odmietol aj poukaz na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/46/2024 zo dňa 27.06.2024, keď v prejednávanej veci ide o odlišnú dôkaznú situáciu, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v danom prípade rezignoval na akúkoľvek argumentáciu..., teda bol nečinný, čím neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal skutočnosti potrebné na rozhodnutie v jeho prospech. Za irelevantný považoval aj poukaz na judikát R 7/1992, ktorý už bol prekonaný a to hlavne vyššie označeným nálezom Ústavného súdu SR, k čomu poukázal aj na argumentáciu obsiahnutú v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/129/2024, zo dňa 12.11.2024. Argumentáciu žalovanej ako aj rozhodovaciu prax, na ktorú v odvolaní poukazovala označil za prekonanú a to s poukazom na vyššie označený nález Ústavného súdu SR ako aj na aktuálnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/94/2023, zo dňa 15.11.2023, rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/51/2024 zo dňa 31.07.2024, sp. zn. 6Co/77/2023 zo dňa 30.4.2024, sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.3.2024 a sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.3.2024). Na podporu svojej argumentácie poukázal aj na závery obsiahnuté v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/6/2025, zo dňa 28.1.2025, ktorý vychádza z

totožného skutkového stavu. Zdôraznil, že skutočnosť, že opravované vozidlo zotrvá v autoservise až do zaplataenia nákladov spojených s jeho opravou je priamou a bezprostrednou príčinou vzniku uplatneného nároku na náhradu škody, pričom nevydanie vozidla ku dňu poskytnutia zdaniteľného plnenia podľa faktúry vystavenej autoservisom a doručovanej len poisťovni nepredstavuje žiadnu ďalšiu ani inú príčinu, ktorá by bola samostatnou a rozhodujúcou príčinou pre vznik škody, resp. v dôsledku ktorej by došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti.

36. Žalovaná na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu nereagovala.

37. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.1.2026 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

38. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

39. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k podstatným odvolacím tvrdeniam žalovanej o nepreukázaní účelnosti prenájmu po ukončení opravy vozidla a o dôkaznom bremene žalobcu k preukázaniu účelnosti prenájmu odvolací súd podotýka, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žalobe.

40. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, týkajúcu sa tej časti odvolacej argumentácie žalovanej, ktorá sa týkala nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že napriek tomu, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, táto judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (napr. Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29). Súd je však povinný odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti, pričom odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a precízne uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré i adekvátne vysvetlil, pričom s argumentami žalovanej sa podrobne vysporiadal.

41. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa požiadavky uvedené v § 220 ods. 2 C. s. p. s., pričom za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

42. Nakoľko žalovaná namietala, že po vykonaní opravy vozidla dňa 14.5.2024 už nebol žiaden dôvod na vypožičanie náhradného vozidla a náklady vynaložené na prenájom náhradného vozidla po 14.5.2024 nemožno považovať za účelné a nutné, vynaložené v príčinnej súvislosti so vznikom škody, bolo v prejednávanej veci zásadné zodpovedanie otázky, či poškodenému (právnemu predchodcovi žalobcu) vzniká nárok na náhradu nákladov za nájom náhradného vozidla do vykonania opravy poškodeného vozidla, ktorá bola spôsobená klientom žalovanej, alebo až do doby, po ktorú poškodený nemohol predmetné vozidlo užívať.

43. Odvolací súd v zhode s argumentáciou súdu prvej inštancie dospel k záveru, že opodstatnenou dobou prenájmu náhradného vozidla je doba do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámenia výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote.

44. V danej súvislosti sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalovanej, že súd prvej inštancie validoval protiprávne konanie autoservisu, konkrétne uplatnenie zádržného práva pri nesplatnej pohľadávke, kde poukazovala na totožné závery Krajského súdu v Banskej Bystrici uvedené v rozhodnutí sp. zn. 42Cob/131/2023, zo dňa 25.2.2025. Skutočnosť, že autoservis informuje po vykonaní opravy poškodeného a vyzve ho na prebratie vozidla až po doručení krycieho listu poisťovne, predstavujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí, predstavuje bežnú obchodnú prax poisťovní a servisov ako zmluvných partnerov poisťovní, preto nemožno takto zavedenú, všeobecne známu a v prejednávanej veci aj preukázanú obchodnú prax pričítať na úkor poškodeného. Odvolací súd zároveň dodáva, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, na závery ktorého sa žalovaná odvolávala, bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 17.7.2025, sp. zn. III. ÚS 322/2025, v ktorom ústavný súd vytkol krajskému súdu práve neudržateľnosť záverov o protiprávnom konaní autoservisu, rezultujúcich do formulácie povinnosti dôkazného bremena poškodeného o účelnosti nájmu náhradného vozidla.

45. V konaní bolo preukázané, že počas celej doby nájmu náhradného vozidla, t. j. od 29.4.2024 do 20.5.2024 sa vozidlo poškodeného nachádzalo v servise, a teda poškodený ho nemohol využívať. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil náklady na nájom náhradného vozidla aj za obdobie po ukončení opravy vozidla dňa 14.5.2024 do ukončenia nájmu náhradného vozidla dňa 20.5.2024 za dôvodné.

46. Je potrebné tiež uviesť, že účelom nároku poškodeného na užívanie náhradného vozidla je eliminácia škodlivého následku dopravnej nehody, ktorú nezapríčinil a ktorá zasahuje do bežného života poškodeného, a to až do momentu, keď sa vozidlo dostane do jeho dispozičnej sféry na ďalšie používanie (viď aj nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.2.2023, sp. zn. III. ÚS 602/2022), teda do momentu, keď je autoservisom po doručení krycieho listu poisťovne vydané poškodenému. Ak si pritom poškodený (žalobca) uplatnil nárok v menšom rozsahu, nemá táto skutočnosť dopad na posúdenie jeho dôvodnosti.

47. Odvolací súd zdôrazňuje, že skutočnosti podstatné pre posúdenie toho, že nájom náhradného vozidla po ukončení opravy bol neúčelný a že náklady na prenájom náhradného vozidla po skončení opravy neboli vynaložené v príčinnej súvislosti so vznikom škody, mala tvrdiť a preukazovať žalovaná poisťovňa, keďže v jej prospech mali byť skutočnosti o tom, že poškodenému nič nebránilo prevziať si vozidlo skôr (obdobne nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 322/2025). Napriek tomu, že žalovaná účelnosť nákladov po vykonaní opravy namietala, žiadne dôkazy v konaní na preukázanie uvedených tvrdení neprodukovala a neuniesla tak dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti poisťného plnenia len v už uhradenej časti (1.410,07 eura).

48. Pretože žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).